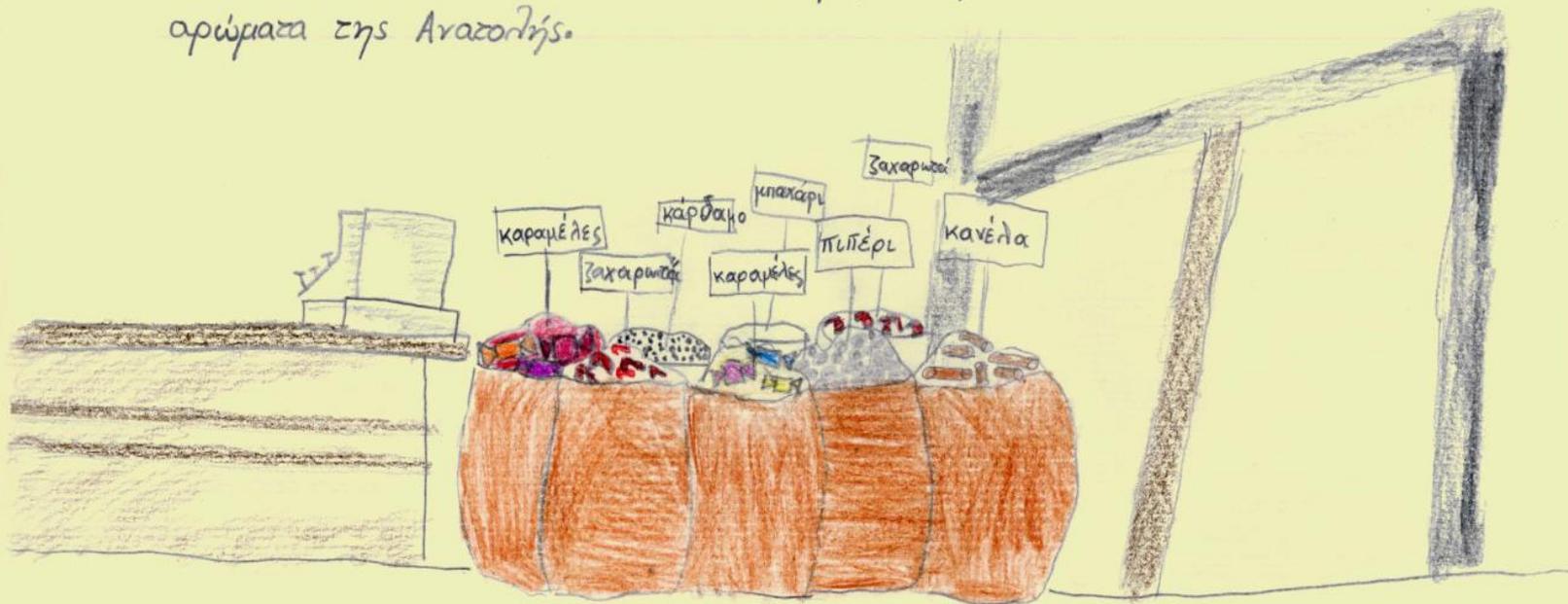

Οι καραμέλες της αγάπης

Μια φορά κι έναν καιρό, στη μακρινή χώρα της Συρίας,
στο όμορφο Χαλέπι, ζούσε μια ευτυχισμένη οικογένεια.

Οι γονείς ήταν έμποροι. Είχαν ένα μαγαζί στο Τούκ, την κεντρική
αγορά της πόλης και πουλούσαν ζαχαρώδη, μπαχαρικά και όλα τα
αρώματα της Ανατολής.

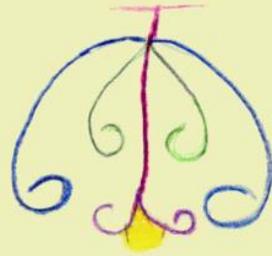

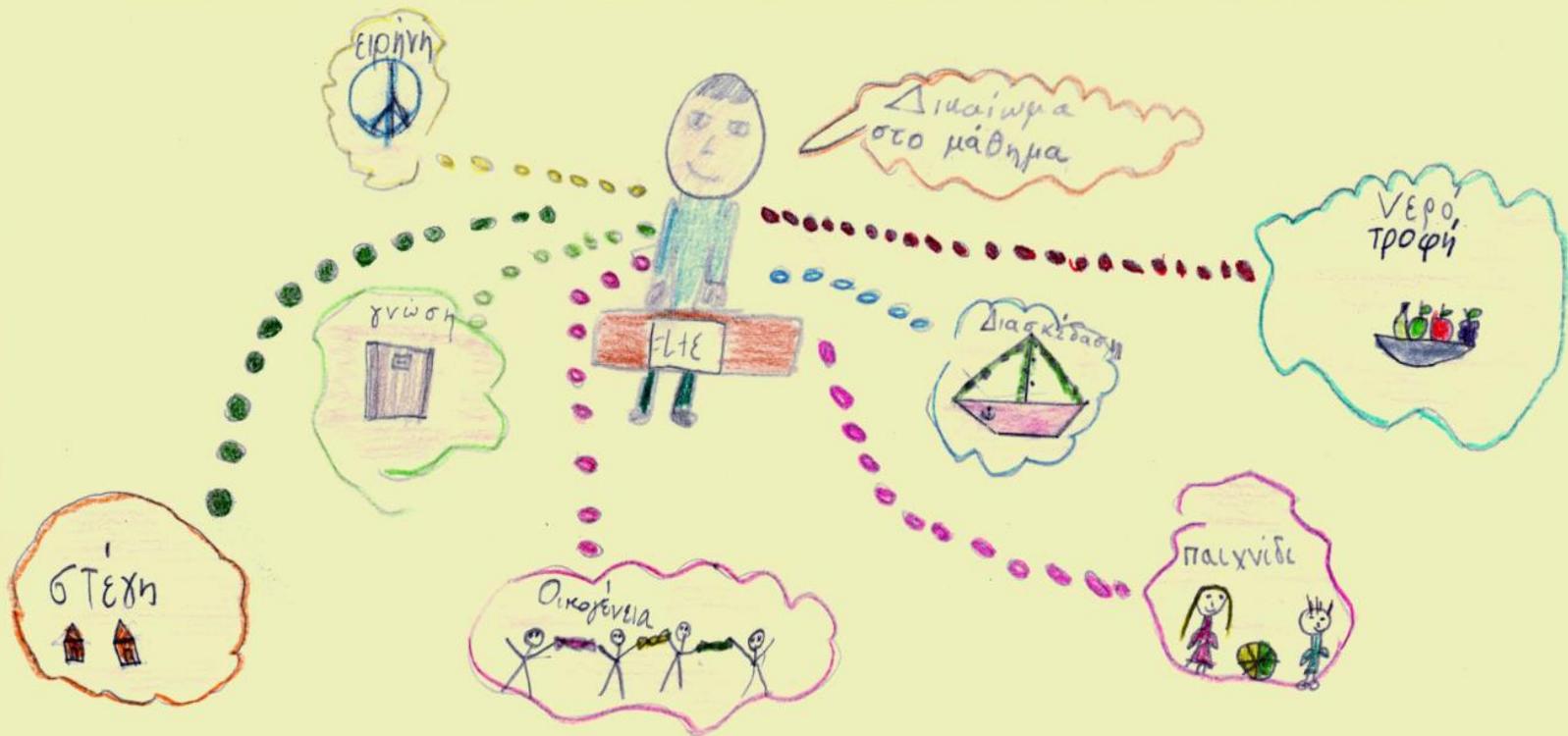
Τα δίδυμα παιδιά της οικογένειας, η Γιωάννα και ο Χασάν, είχαν μια χαρούμενη και όμορφη ζωή. Το παιχνίδι δεν τους έλειπε, ούτε οι φίλοι, το φαγητό, η σχέση, η φροντίδα και η αγάπη.

Ο πατέρας τους καθημερινά δεν παρέλειπε να τους φέρνει τις αγαπημένες τους καρδιάδες με γεύση κανέλας.

«Όσο γλυκές είναι οι καραμέλες τόσο γλυκά να είναι και τα όνειρά σας!»
συνήθισε να τους λέει.

Ο Χριστάν και Γιάσμιν πήγαιναν μόνοι τους στο σχολείο, σιχοτραγουδώντας το αγαπημένο τραγούδι της τάξης τους, για τα δικαιώματα των παιδιών.

Όταν μια φίλια έχει πιάσει την αγάπη
κι η αγάπη τη φίλια έχει. αγκαλιάσει
τότε οι άνθρωποι κάτι έχουν φτιάξει
που το λέν ειρήνη κι όχι πόλεμο

Έχω δικαίωμα να ονειρεύομαι
Τους στόχους που εγώ επιθυμώ
Να ονειρεύομαι από τον πόλεμο να βγω
Ειρήνη σ'όλον τον κόσμο να ευχηθώ.

Η μόρφωση είναι καλή για το παιδί
μαθαίνει στους ανθρώπους πως να ζούν μαζί.
Δεν έχουν όμως όλοι πρόσβαση σ'αυτή
γιαυτό πρέπει να κάουκε κάτι κι εμείς

Οικογένεια σημαίνει φροντίδα και αγάπη
κι αν κανείς ποτέ εολμήσει να τη σπάσει
τότε οι χαρούμενες ψυχές θα χουν χαθεί
κι ο κόσμος όλος θα χαλάσει.

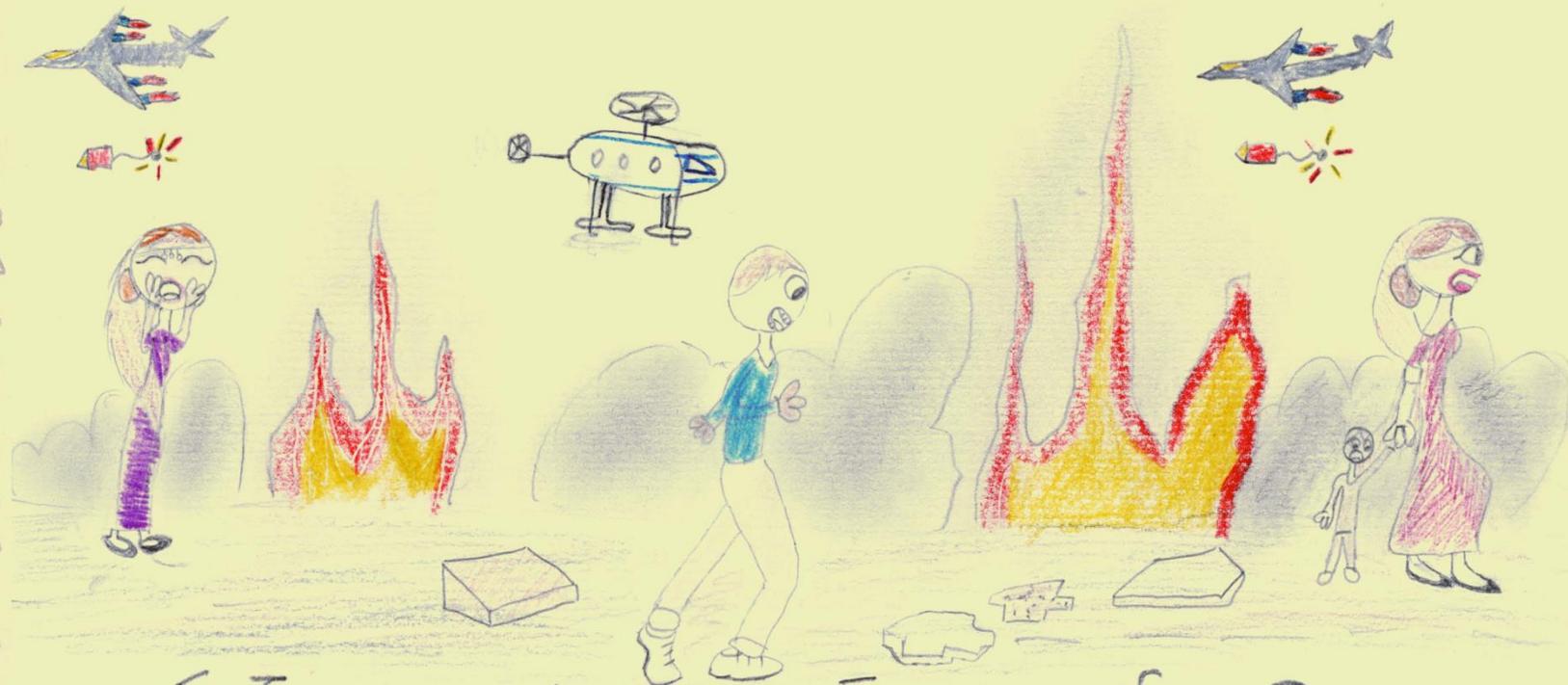
Άλλωστε η απόσταση ήταν μικρή και ασφαλής, «μια ευθεία» όπως έλεγε και η μαμά τους.

Μια μέρα όμως η μητέρα τους, τους ζύπνησε ανήσυχη. Έδειχνε να είναι προβληματισμένη. Τους έντυσε βιαστικά, και τους παρακάλεσε να γυρίσουν από το σχολείο γρήγορα και προσεκτικά.

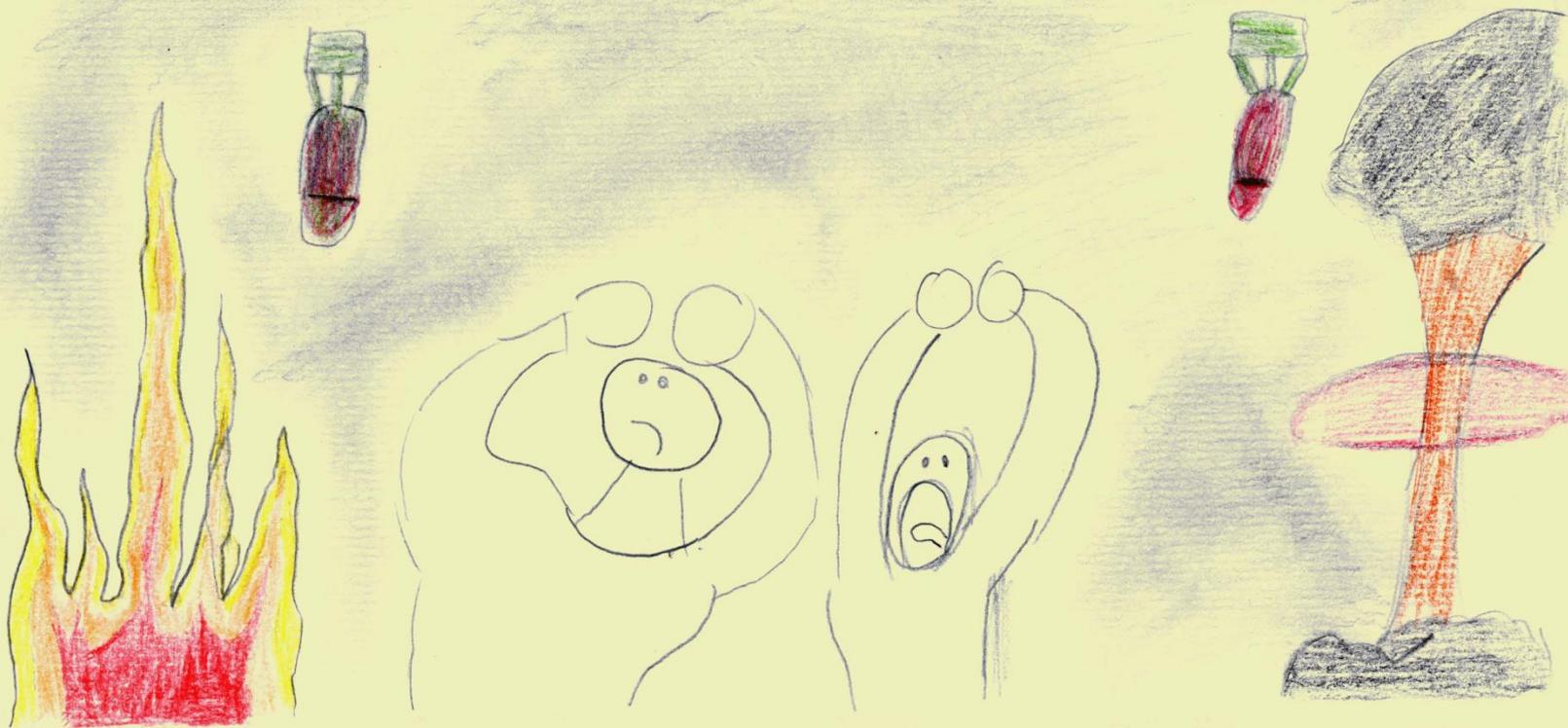

Τα παιδιά όταν έφτασαν στο σχολείο, τους περίμενε μια έκπληξη. Το αντίκρισαν κλειστό.

Τυρίζοντας στο σπίτι τίποτα δεν ήταν ίδιο. Ο μέχρι τότε ήσυχος δρόμος, είχε γίνει κόλαση. Ο κόσμος έτρεχε πανικόβλητος. Οι σειρήνες άρτισαν να σφυρίζουν δυνατά. Ο βομβαρδισμός δεν είχε σταματήσει. Ο δρόμος γέμισε καπνό, φωτιά και σκόνη.

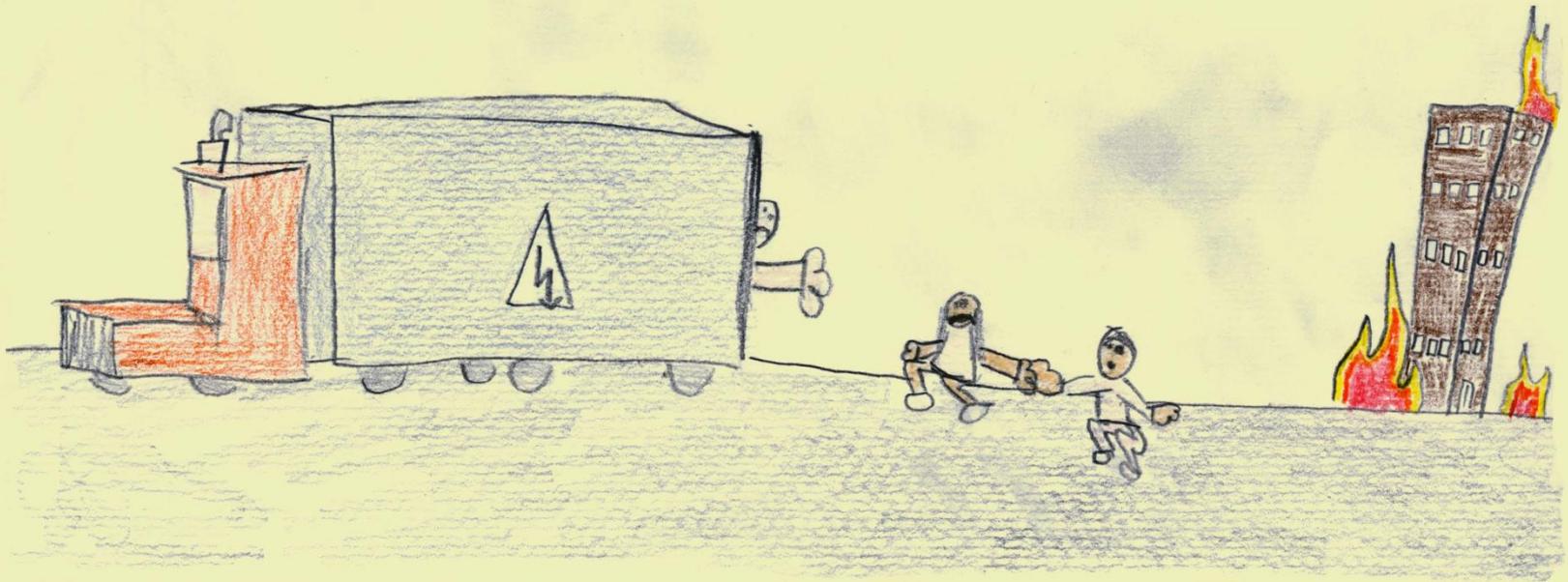
Ο Πασάν και η Γιασμίν είχαν μείνει μόνοι και αβοήθητοι.
Συηλοτισμένοι, μ' ένα σφίξιμο στην καρδιά τους, παρακολουθούσαν
το πάος.

Για καλή τους ώρα, έρα γέρα τους έλαβε και τους ανέβαβε
σ' έρα φορτηγό.

«Γρήγορα-Γρήγορα, πρέπει να φύγαμε από εδώ, γίνεται ΠΟΛΕΜΟΣ»
τους είπε ένας φείτογός τους.

«ΠΟΛΕΜΟΣ; Η γαμά; Ο μπαμπάς;» πρῶτησαν τα παιδιά κλαίγοντας.
«Κάπου θα τους βρούμε...» συνέχισε εκείνος αβρόβια.

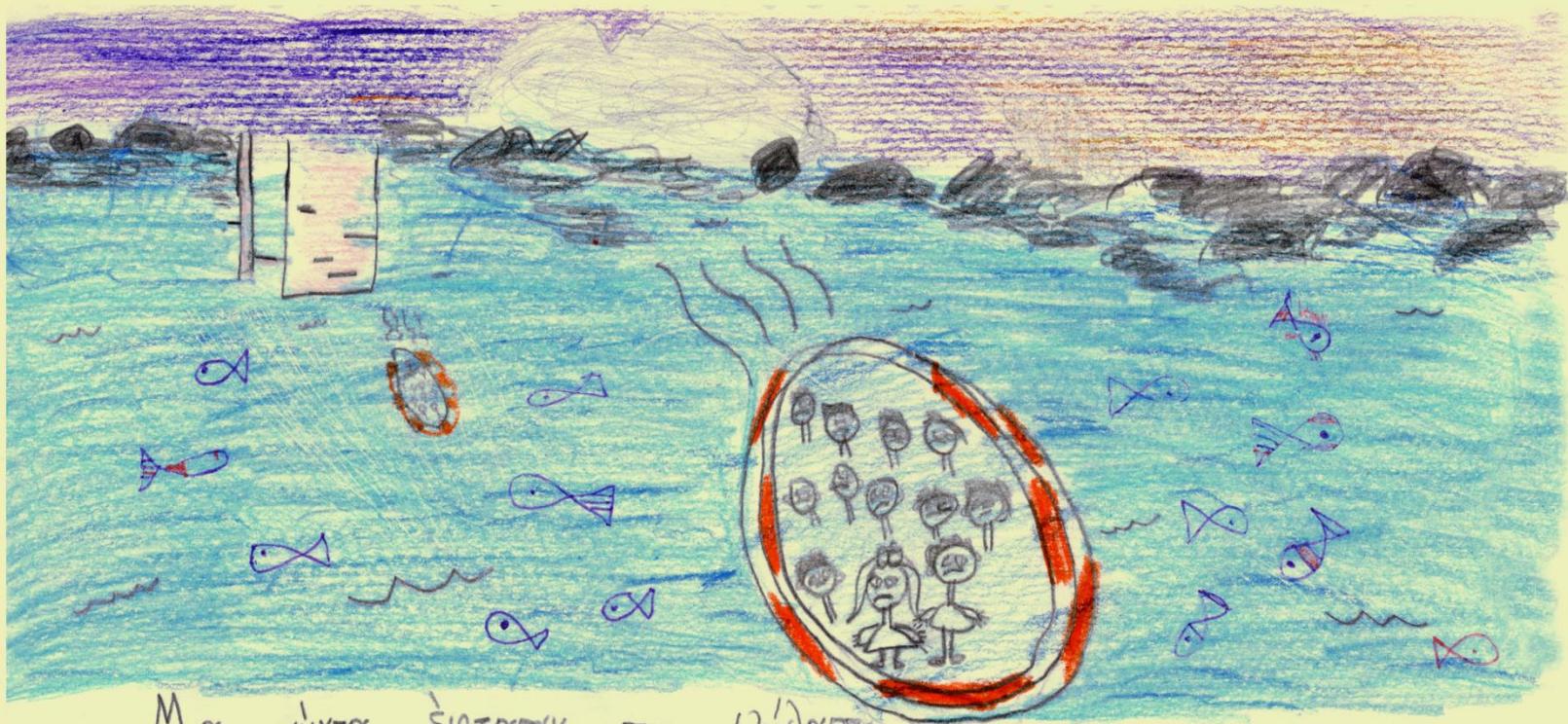
Τα παιδιά τρομαγμένα και σοστισμένα άφησαν την βομβαρδισμένη
πόλη τους για το άγνωστο...

Γρήγορα η βενζίνη τελείωσε. Το φορτηγό σταμάτησε στη μέση του ποταμού!
Συνέχισαν να προχωρούν με τα πόδια. Η πορεία τους ήταν ασαφής.
Ήταν νησιωκοί, κουρασμένοι αλλά συνέχισαν...

Οι μέρες περνούσαν...

«Πρέπει να φτάσουμε στην Ελλάδα» ψιθύριζαν οι μεγαλύτεροι που ήταν
μαζί τους.

Μια νύχτα έφτασαν στη θάλασσα.
« Βάλτε ρησσορα σκούβια, θα σας περάσουμε απέναντι, στη χιόνι,
ακούστηκαν οι διακινητές. Στριμώχτηκαν μέσα σε μια μακρή βάρκα,
κτερξέυτηκαν και χάρηκαν... Έμεναν παύλι οι δυό τους.

Η μηχανή πήρε μπρος και γρήγορα άρχισαν να κινούνται το αλμπόρο νερό και τα κύματα κατά πάνω τους. Η οδύσειά τους δεν είχε τέλος.

Πλησιάζοντας στη ακτή, βρέθηκαν στα παχυνμένα νερά δίχως να το καταλάβουν.

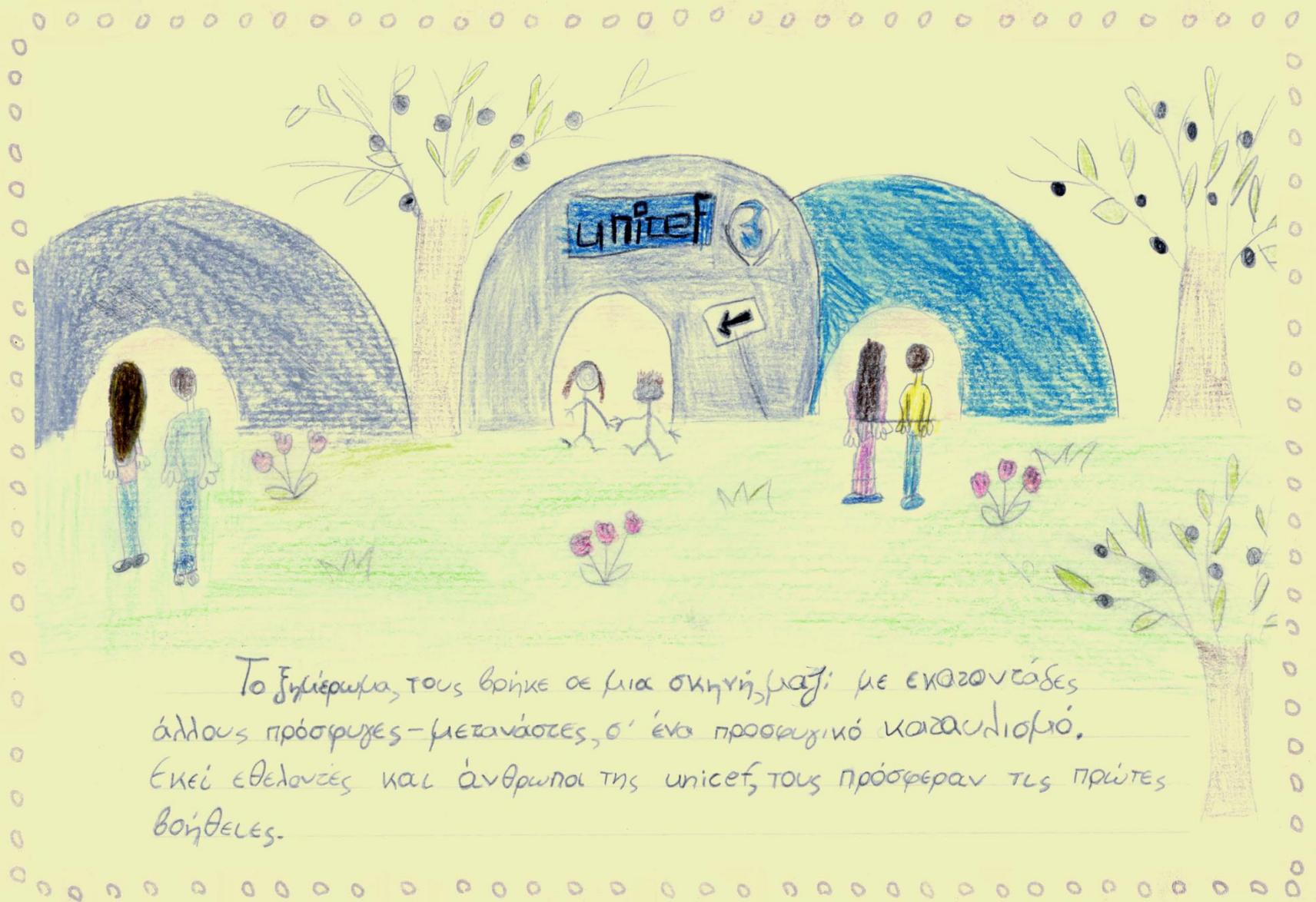
«Θα πνιχούμε!» είπε με αναπλησία η Γασπρίν.

«Μη φοβάσαι, κάνε κουράγιο, πρέπει να αντέξουμε!» απάντησε ο Χασάν, προσπαθώντας να την κρατήσει κοντά του.

Ευτυχώς, τους εντόπισαν οι Έλληνες διασώστες σύντομα.

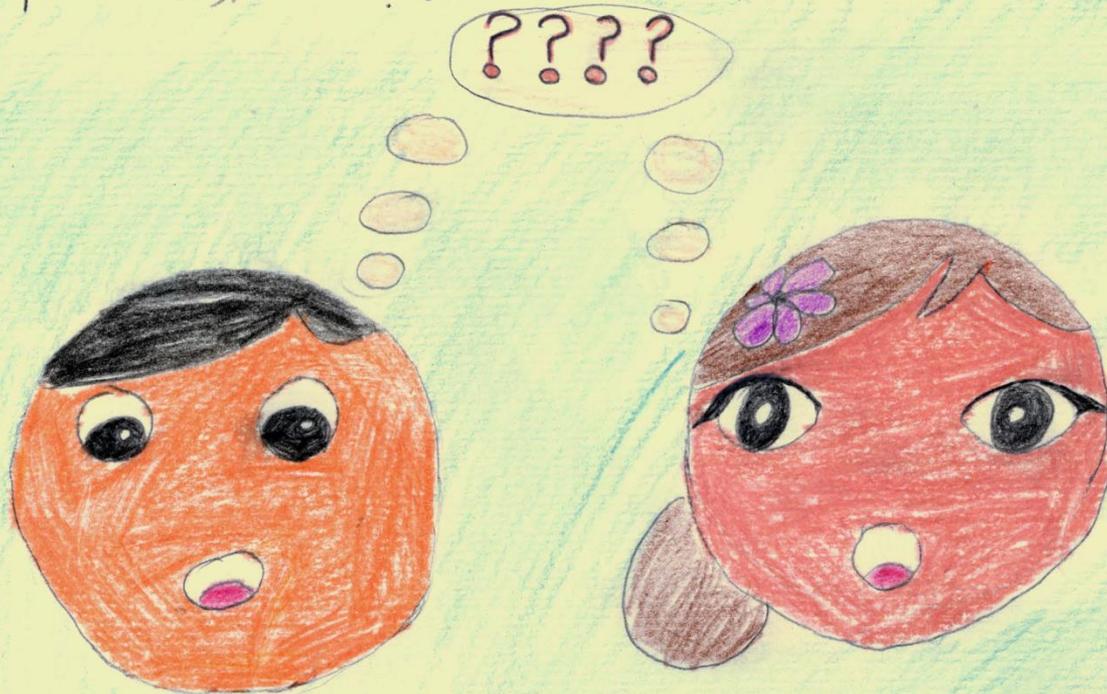

Το Σχίσμα, τους βρήκε σε μια σπηλιά, μαζί με εκατοντάδες άλλους πρόσφυγες - μετανάστες, σ' ένα προσφυγικό καταυλισμό. Εκεί εθελοντές και άνθρωποι της unicef, τους πρόσφεραν τις πρώτες βοήθειες.

Στη συνέχεια άρχισε η καταγραφή τους. Γρήγορα έφτασε η σειρά τους.
«Πώς λέγεστε;» τους ρώησε μια εθελόντρια δίνοντάς τους καραμέλες.
«Γιασμίν και Χαράν Ζαουντί», απάντησαν τα παιδιά.

Ξαφνικά τα μάτια τους έλαμψαν!!! Έσα χέρια τους κρατούσαν
Καραμέλες σαν κι αυτές που τους έφερνε ο αγαπημένος τους πατέρας!
Με τρεμάμενη φωνή, ρώτησαν την κοπέλα πού τις βρήκε.
Κάτι μέσα τους, τους έλεγε πως αυτό δεν ήταν τυχαίο!!!

Χασάν

Γιασμίν

Πράγματι, η διαίσθησή τους θύκε αληθινή!
Στην διπλανή σκηνή ήταν οι χονεϊς τους !!! Βρήκαν επιτέλους
την οικογένειά τους !!! Η χαρά τους ήταν απερίγραπτη!!!

Στο τέλος, ευγνώμοι, έφησαν αυτοί ναλά κι εμείς καλύτερα!!!

Τα Παιδιά Γράφουν & Ζωγραφίζουν τα Δικαιώματά τους, το 2016
«Παιδιά πρόσφυγες, παιδιά μετανάστες,
μα πάνω απ' όλα παιδιά»

Οι καρμικές της αγάπης.

11ο Δημοτικό Σχολείο Γλυφάδας

102-104 Αττικής

16562 Γλυφάδα

Τηλ: 210 9611311

Φαξ: 210 9637840

e-mail: mail @ 11 dim-glyfad.att.sch.gr